

Over oede koeien en oede koereurs

In dit nieuw rubriekje op hulste.info richten we de spotlights op koereurs die iets te maken hebben met Hulste. We beginnen alvast met een klepper van formaat, en meteen ook met de prangende vraag die we u (bijna) met het mes op de keel durven stellen:

Waar was u eigenlijk toen Dirk Demol Parijs-Roubaix won?

Wie nog moest verwekt worden, of zich nog in de moederschoot of in de luiers bevond, roepen we hier niet ter verantwoording, maar het is ongelooflijk hoeveel mensen uit Hulste en omgeving zich nog precies, precies, precies herinneren waar ze zich bevonden toen Dirk Demol op zondag 10 april 1988 Parijs- Roubaix won.

Dirk Demol, Molje van bij ons, Molje, een arbeiderskind uit ons onnozel klein dorpje, had in *la reine des classiques* de wereldtop verslagen!!! Fignon, Kelly, Fondriest, Vanderpoel, Vanderaerden, Bauer en Bontempi likten treurig en triestig hun wonden. Dirk won na een vlucht van (en hou u nu even goed vast) 222 km!

Vele Hulstenaren herinneren zich nog de taferelen in de Distelbosstraat, waar Dirk toen woonde: de dubbel geparkeerde wagens, je kon er noch weg noch weer, en toch wilde iedereen, iedereen, iedereen er naar toe... Iedereen wilde iets zien, iets opvangen, iets meemaken van dit lokale mirakel. Nesten beschilderde in zijn bekende stijl de ruiten van Dirks huis en van Dirks supporterslokaal: café De Villa in Bavikhove.

De paster van Hulste luidde de klokken, want koers is religie in Vlaanderen, zeker in Zuidwest-Vlaanderen, de streek waar we grootgebracht zijn en waar het DNA van de koers ons al met de moedermelk werd toegediend. Willens nillens. Koersen als Kuurne-Brussel-Kuurne, Waregem en Harelbeke zijn gewoon ijkpunten op de agenda. Of je het nu graag hebt of niet, of je nu graag opgehouden wordt door een seingever of niet...

We laten Dirk aan het woord: " Roubaix is niet ver, dus in de vooravond was ik al thuis, maar ik geraakte eigenlijk maar half en half aan mijn huis. Daarna naar café *De Villa*, er was zoveel volk dat de mensen tot ver op straat stonden. De straat was trouwens met nadars afgezet. Enkel de lijnbus "mocht" door, anders niemand. Brouwerij Bavik snelde op zondagavond nog ter hulp met extra vaten, dat was wel een beetje nodig... Ikzelf bleef er tot drie uur 's nachts, tot ik de eerste kranten in handen kreeg met



daarop de uitslag van Parijs- Roubaix: 1. Dirk Demol. 2. Thomas Wegmuller op 3". 3. Laurent Fignon op 1' 55". Dan pas drong het tot mij door....alhoewel...je kan dit eigenlijk niet vatten... je maakt zoveel mee... zoveel emoties woorden schieten eigenlijk te kort...

Il faut le faire!

Dirk had goede benen die dag, super goede benen, hij was echt in vorm, maar hij gebruikte ook zijn kopje en reed een zeer, zeer, zeer intelligente koers. *La tête et les jambes*, Henri Desgrange, stichter van de Tour de France, wist *in de jaren stillekes* al dat beide belangrijk waren om een goede koereur te zijn.

Praten met Dirk over koers (en andere dingen) is een geschenk der Goden. Hij spreekt met een enorme kennis van zaken en zin voor detail, met enorm veel inzicht, koersinzicht, maar ook inzicht in de psyche, in de geest van grote, zeg maar de allergrootste renners van deze tijd, met hun soms moeilijk te doorgronden ego's: denk aan Armstrong en Cancellara. Maar naast die toppers moet je ook kunnen omgaan met helpers, knechten, piepjonge renners, renners die geen prijs meer rijden, die geen deuk in een pakje boter meer kunnen rijden, die slecht presteren en aan zichzelf en alles en iedereen twijfelen.

Je moet weten dat Dirk op zijn veertiende ging werken in de weverij van Fenaux, hij begon op zijn vijftiende te koersen, was een groot talent bij de jeugd, was veertien jaar prof, werd aanvankelijk ploegleider bij de *Groeninghespurters*, een belofteam uit de regio, maar promoveerde van daar naar de wereldtop van het wielrennen, en zit daar nog steeds, gewaardeerd door vriend en vijand. Je moet het maar doen! Il faut le faire! Zonder grote diploma's, enkel gevormd door de school van het leven.



Dirk Demol spoelt samen met ons terug naar 1988

“ Ik reed toen voor ADR, we hadden in onze ploeg enkele vast waarden die in elke grote koers altijd startten: Eddy Planckaert, Fons Dewolf en Frank Hoste. Voor de voorjaarsklassiekers was het dus dringen voor een plaatsje omdat die drie er altijd inzaten. Ik was echt goed aan het seizoen begonnen en José De Cauwer had me een plaats gegeven in de vaste kern voor het voorjaar. Tijdens Parijs-Nice word ik ziek, bronchitis, griepig. Ik had beter onmiddellijk gestopt, maar nee, ik wilde mijn werk doen, wilde niet *trunten* en wilde mijn plaats houden in de kern. Ik dacht dat het wel zou beteren, enzovoort, enzovoort en ik reed uit. Eigenlijk al *tjolend*. Ik was beter gestopt, maar ja... Het gevolg was dat ik niet in orde was voor *Milaan-San Remo*. José haalde mij uit de kern en verving mij door Dirk Waayenberg. Dirk deed het eerlijk gezegd goed in *Milaan-San Remo*, goed voor hem natuurlijk, maar slecht voor mij. Door die stomme bronchitis was ik mijn plaatsje kwijtgespeeld. Maar ik nam me voor me terug in de kijker te fietsen via een aantal serieuze koersen in onze streek. Ik reed goed in Nokere, nog beter in Waregem, werd tweede op Witte Donderdag in Bellegem. Nu zijn al deze koersen door de UCI beperkt tot 200 km. Toen waren dit koersen van 230, 240 km. Onze kopman Eddy Planckaert won de *Ronde van Vlaanderen*, ik reed niet mee. De maandag na de ronde bel ik naar De Cauwer en zeg hem dat ik absoluut Roubaix wil rijden, ik voel me sterk, sterker nog dan tijdens *Parijs-Nice*, voor

ik ziek werd. Ik zeg hem nadrukkelijk dat het hem niet zal spijten als hij mij meepakt naar Roubaix. Cauwer belooft mij 's avonds terug te bellen. Hij hield woord en zette me in de kern voor Roubaix. De donderdag voor Roubaix rij ik de *Grand Prix Denain*, een bekende kasseikoers in *Le Nord*, een voorbereiding op Roubaix. Ik werd vierde, reed na de koers nog naar huis, had 300 km in de benen waarvan 250 wedstrijd. Als ik thuis kwam voelde ik me echt niet moe. Bij de start van *Parijs-Roubaix* in Compiègne krijg ik de opdracht mee te gaan in een eventuele vroege ontsnapping. Er is aanvankelijk weinig wind en de koers start extreem snel. Er zijn enkele schermutselingen. Ik koers attent voorin. Na 44 km, en met nog 220 km te gaan, raken we met dertien man voorop. Wegmüller voor de ploeg Kas (Kelly), Veldschoten voor Panasonic (Vanderaerden), Peiper voor Weinmann (Bauer), Boucanville, een jonge Fransman voor Fagor, Joho, een Zwitser die toenmassaspurten won en verder nog Casa, Le Flohic, Schurer, Cornelisse, Van Steenwinckel en Knickman. Aan de eerste secteur pavé in Troisvillers (km 98) hebben we een voorsprong van 8'15". De opdracht die ik meekrijg is: ronddraaien, economisch rijden en wanneer de kopmannen ons bijhalen, in mijn geval Planckaert, Hoste of Dewolf: zo lang mogelijk proberen mee te gaan om nog een handje te helpen als het nog gaat. Bij mijn vluchtgenoten zie ik veel: Wegmüller is zeer sterk, Peiper, Joho en Veldschoten zijn ook zeer goed maar ze willen een beetje teveel tonen dat ze goed op de stenen kunnen rijden. Op de kasseistroken rij ik vijfde, zesde positie, niet te dicht op het wiel, wat schuinrechts of schuinlinks achter mijn voorganger, meestal niet écht op de rug van de kasseien. Na het bos van Wallers, met nog 95 km voor de boeg is onze kopgroep herleid tot zeven. Wegmüller, Veldschoten, Peiper, Joho, Boucanville en ik. Onze voorsprong: 5'24". Ondertussen wordt ook in het peloton de selectie doorgevoerd. Het breekt en het kraakt langs alle kanten. De besten, de favorieten zitten bijna allemaal vooraan. In de achtergrond gebeurt er nu echt van alles. Te veel eigenlijk om op te noemen maar toch dit: Bontempi en Ruiz-Cabestany plaffoneren, ze hebben zichzelf popgeblazen in de achtervolging. Kelly valt en lijdt kaderbreuk,

een hoop Belgische favorieten raken ook betrokken in die val. Fignon durft nu nog de gas niet opendraaien, hij vreest zichzelf ook op te blazen en het is nog ver. Alles wordt in de achtergrond uit mekaar gereden en gereken, er is verbrokkeling, gedeeltelijke hergroepering of toch net weer niet, andermaal: typisch *Parijs-Roubaix*. Ondertussen beginnen de favorieten te beseffen dat ze wel onvoldoende terrein goedmaken op ons. Op zo 'n 10 km van de meet, vóór *Carrefour de l'Arbre*, komt Roger De Vlaeminck, als chauffeur van een wagen van Sport 90 voorbijgestoven. Hij draait zijn raampje rap-rap naar beneden en zegt: "Dirk als je oppast kan je vandaag winnen, achteraan blijven ze gewoon hangen op bijna 3 minuten." Daarna stuift Roger De Vlaeminck weg richting finish. Tot op dat moment had ik nog niet echt gedacht aan winnen, we beschikten over heel weinig informatie. Je moet weten dat we maar 1 volgwagen mochten inzetten en dat José De Cauwer - wat hij vandaag ook moge beweren - de hele dag, met uitzondering van de laatste km, achter Planckaert bleef hangen. Op *Carrefour de l'Arbre* trok Wegmüller de gaskraan werkelijk volledig open, ik moest op de Carrefour mijn drie andere vluchtgezellen voorbijrijden. Geen sinecure met al dat volk daar om opnieuw bij hem te geraken. Ik moest diep gaan, maar het lukte. Na de stenen keken we eens om en zagen niemand meer. Er vlogen ons nog een hele vloot volgwagens voorbij. Eerst dacht ik dat dit was omdat de kloof met Fignon, Bauer en noem maar op onder de minuut gezakt was, maar nee, dat was het niet. De volgers spoedden zich naar de aankomst en wij hadden nog zo'n 2 minuten voorsprong. Tijdens de laatste kilometers bleef ik zeer geconcentreerd: mijn deel blijven doen aan de kop, zorgen dat ik niet lek reed, zorgen dat ik geen fouten maakte. Ook in de spurt bleef ik geconcentreerd. Wegmüller neemt de kop, we surplacen bijna, ik blijf schuin achter hem, trek mij op gang en klop hem met enkele lengten. Wat daarna gebeurt... ja, wat is dat allemaal, je wordt van hier naar ginder gesleurd, de media, de *pavé* in mijn handen, het podium, de douches, noem maar op".

De jeugdijaren

Dirk gaat werken in de weverij op zijn veertiende, begint te koersen op zijn vijftiende. Hij doet het goed, geweldig goed. Als tweedejaars junior en als eerstejaars belofte zet hij twee GRAND-CRU jaren neer. In zijn tweede jaar als belofte krijgt hij geelzucht.

"Ik ging gewoon werken in de fabriek tijdens de winter, acht uur per dag, dit in combinatie met (te) veel trainingsarbeid putte mij uit. Gevolg: niet echt goed rijden tijdens de eerste koersen en jawel: nog meer trainen met geelzucht tot gevolg. Ik heb de stiel geleerd al doende, met vallen en opstaan, zeker niet in luxe omstandigheden, zonder goede begeleiding ook. Ik was voor een groot stuk op mezelf aangewezen. Daar heb ik nu bijzonder veel spijt van. Na mijn geelzucht was ik nooit meer in staat om zo snel progressie te maken als voorheen. Mijn klimtalent was voor een stuk verdwenen. Ik was daar echt kwaad

om.

Van "De Groeninghe spurters" naar US Postal en zo verder

Na mijn profcarrière ging ik aan de slag bij de Groeninghe-spurters. Ik heb er altijd graag gewerkt. Het was een beloftenploeg, maar wel een hele goeie, ik begeleidde er Boonen, Gardyn en Van Goolen. De fouten die ik maakte als belofte, wilde ik hen besparen. Niet te veel koersen, niet te veel trainen vooral, en een goede sportieve en medische opvolging.

Eén maand na de eerste Tourzege van Armstrong belt Johan Bruneel me:

"Dirk, je moet bij mij komen werken."

"Maar dat kan niet, ik spreek geen Engels."

"Dan heb je vier maanden om daar iets aan te doen."

Ik volgde een stoomcursus Engels. Ik kende Johan van bij Lotto. Ik heb Johan toen op "mijn" manier opgevangen bij Lotto, en dat is hij nooit vergeten. Toen ik vier maanden later de grote plas overvloog en aankwam in het trainingskamp in Amerika, voelde ik me direct op mijn gemak. Het feit dat ik ex-winnaar van *Parijs-Roubaix* was klonk als muziek in de oren van renners en sponsors. In Amerika vinden ze die koers, samen met de Tour namelijk hét van hét.

Maar daarmee redt je het niet natuurlijk, je moet je job beheersen, met renners en verzorgers kunnen omgaan, kunnen plannen en organiseren, noem maar op...

Rugnummer 12

Voor we het huis verlaten, haalt Dirk trots de originele *Parijs-Roubaix* trui uit 1988 uit de kleerkast. Hij zit onder "een plasticske" en werd sinds 1988 nog nooit gewassen. Het stof, het vuil, de modder, het bloed, het zweet, maar zeker ook de tranen van toen hangen er nog aan. Koersen is religie, zeker in onze contreien, dit heb ik al gezegd, en deze koerstrui, met rugnummer 12 is een relikwie, een wielrelikwie van bijzonder grote waarde.

Wielergroeten,
uw vliegende reporter
Frank Maes.2016
<http://www.hulste.info>

Externe link:
<http://www.treksegafredo.com/team/staff/dirk-demol>

Paris-Roubaix en couleurs
(dernière page)

Coupe Davis : cap sur la Suède

(Pages 16 et 17)



L'ÉQUIPE

LUNDI 11 AVRIL 1986

LE QUOTIDIEN DU SPORT ET DE L'AUTOMOBILE

* 42^e ANNÉE — N° 13 040 — 5,90 F

FIGNON LE DAMNÉ DE L'ENFER

Troisième de Paris-Roubaix, le vainqueur de Milan-San Remo était encore l'un des plus forts hier. Piégé dans une course tactique, il n'a pu revenir sur le Belge Dirk De Mol, étonnant vainqueur, et le Suisse Wegmüller, deuxième.

(Pages 2 à 5)

De Mol, après 222 km...

Dirk De Mol a su manier à son terme et conclure une échappée de 222 km, laquée au compagne d'une multitude d'incertains comme lui, poursuivie ici avec l'Allemand (à droite) et juste à gauche au hors, puis avec le seul Wegmüller.

(Photo Denis CLEMENT)



BASKET

HUFNAGEL S'EN VA

Alors que, conformément à la logique, Mulhouse, Villeurbanne, Nantes et Orléans se sont qualifiés, Hufnagel se prépare à quitter l'Élan Béarnais.

(Page 7)

ÉQUITATION

DURAND TOUT PRÈS

Auteur d'une prodigieuse remontée, Pierre Durand n'a pris cependant que la deuxième place de la Coupe du monde, derrière le Canadien Millar.

(Page 10)

RUGBY

DERNIERS BILLETS

Dynamos, Parisian, Bayonne... Trosca ont tiré les quatre derniers billets qualificatifs pour les huitèmes de finale du Championnat.

(Pages 20 et 21)

AUTO

JAGUAR BIS

Eddy Cheever et Martin Brundle ont offert à Jaguar sa deuxième victoire de la saison, à Monza, devant l'indéfectible Sauber-Mercedes.

(Pages 22 et 23)

Europe : Montpellier candidat

Les Languedociens ont fait exploser les Verts à la Mosson (5-0) et deviennent des concurrents



TÉLÉ BALLE

Cette semaine
130 000 F à